

Подобно чалъ, стърчи на висини
Коляното на сгънатий му кракъ, —
А другия, отхвърлено прострянъ,
Скалите е притисналъ и тъмнеятъ
Разчекнати петт^а ~~му~~ му пръсти, също
Зъбци на някой старовремски замъкъ.

Вмигъ стонъ разцепи замъртвелей въздухъ,
Подобно сдавенъ поривъ къмъ животъ,
И хласнати о тъмните скали
Веригите се нему отзоваха
Съ глухъ и злокобенъ екотъ. Прометей
Отъ своя сънъ вековенъ се събуди...
Тъй както се откъртени скали
Съ ~~сва~~ екотъ сриватъ въ зиналата пропастъ,
Изкъртени изъ ~~на~~ боляла гръдъ,
Разцепиха нощъта гръмовни думи:

«Ахъ, ^а няма ли да се разсъмне, — край
На мойте мъки ще ли дойде? Тежко
И горко мене... Но кому ли азъ
Натяквамъ? Самъ отпонапредъ нима
Не знаяхъ азъ каква ме честь очаква?!..

Зевсъ! Няма мойта воля да сломятъ
И милионъ терзания, които
Въ душата ти за менъ се би родили
Отъ ~~сйшените~~ въ нея страхъ и злоба *схетани*
Азъ знаяхъ своята участь, гръмовержцо!
Но съ майчино си мляко всукахъ азъ
Презрение къмъ бедите... Пращай своя
Крилати песъ сърцето ми да рве!
Ще притъпее острия му клъвъ,
Отъ рѣфане на мойта плътъ, но пакъ
Не ще да скърши нищо твърда воля;
И няма азъ до векъ да се разкая,
Че осветлихъ човешкий тъменъ духъ
И съдбините негови въ живота...